

Secretariaat St. Roechama - Claes de Jongestraat 31 - 2957AD Nieuw-Lekkerland
roechama@filternet.nl - www.roechama.nl
Rabobank (Gouda) : 36.24.39.486 - K.v.K.nr.:24358678

Verslag Oekrainereis december 2009

“Ziet God is mij een Helper, de Heere is onder degenen, die mijn ziel ondersteunen” (Psalm 50:6)
“Want Ik, de Heere, uw God, grijp uw rechterhand aan, Die tot u zegt: Vrees niet, Ik help u.” (Jesaja 41:13)

Vrees niet, Ik zal Zelf met u trekken

Hartje winter helemaal naar het midden van Oekraïne rijden doen we normaal niet. De winterse omstandigheden maken het te risicovol. Deze keer voelden we ons gedrongen wel te gaan. De directe aanleiding was het overlijden van onze jonge (40jr) Joodse vriend Oleg op 30 november jl.

Natasja, zijn vrouw, en de kinderen, Lera 10 jaar en Andrei 18 jaar, hadden steun en troost nodig. Veel mensen uit de gemeente schreven direct kaarten ter bemoediging. Maar een bezoek zou toch nog meer kunnen betekenen. De winter viel echter al vroeg in; in Oekraïne lag 20-30cm sneeuw.

We twijfelden en baden om Gods leiding en opening. En die was er: Wim kon vrij krijgen, zoveel mensen belden op of schoten ons aan en zeiden iets mee te willen geven: geld, een ‘kerstpakket’, kleding, een paar mooie jassen, een zelfgemaakt pakketje, cadeautjes, alsof het al zeker was dat we gingen. En op ‘Weer in Europa’ zagen we dat precies de week dat wij zouden gaan, de winter in Oekraïne ook even met vakantie zou gaan. We zouden gaan.

De dag voor vertrek, zaterdag 26 december, werden we door de gemeente uitgezegend. Een tekst in het Bijbelgedeelte van die dag, kwam naar ons toe als een belofte: *“God zei: “Vrees niet naar Egypte te trekken....Ik zal Zelf met u naar Egypte trekken en Ik zal u ook zeker weer terugvoeren.”* (Genesis 46: 3,4). Egypte was voor ons Oekraïne.

Noodoplossing

Om vijf uur zondagmorgen vertrokken we vanuit Nieuw-Lekkerland. De reis door Nederland en

Duitsland ging voorspoedig, de wegen waren schoon. Een uurtje voor de grens met Polen ging de uitlaat kapot. Een klem bleek doorgeroest waardoor twee delen van de uitlaat van elkaar waren losgeraakt. Via de ANWB werd de Duitse wegenwacht ADAC gewaarschuwd. Na 2 ½ uur konden we verder rijden met een ‘noodoplossing’. Deze noodoplossing heeft het meer dan 3200 kilometer uitgehouden. God zij gedankt.

In Polen hadden we maandagmorgen sneeuw onderweg, harder dan 50 konden we niet rijden.

De grensovergang naar Oekraïne kostte ons een uur. Hoewel de vriendelijke douane vond dat we veel bagage hadden, kregen we toch het felbegeerde stempeltje. In Oekraïne waren de wegen zoals gewoonlijk slecht, maar wel schoon, behalve het eerste stuk tot L’vov. In het begin van de

avond kwamen we in Chmelnitsky aan. We aten en overnachtten daar en gingen dinsdagmorgen naar het kantoor van Chesed.

Betalen, anders geen hulp

We gingen met Sveta een paar Joodse mensen bezoeken. Het was ijzig koud, door een felle wind. Allereerst gingen we naar Sofia. In oktober bezochten we haar ook al en baden met haar, voor de operatie die komen zou (zie reisverslag oktober). Door de griep epidemie in Oekraïne was het uitgesteld, maar eind november werd ze dan toch geopereerd; Sofia heeft een nierziekte en een schildklierziekte en had al een stoma. We bleven telefonisch contact houden. Sofia vertelde hoe zwaar ze het had gehad en dat ze zo bang was geweest. Ze heeft weinig vertrouwen in de doktoren en het

verplegend personeel. *“Als je niet betaald, word je niet geholpen,”* zo is de werkwijze. Ze hebben een laag salaris en laten elke handeling en elk medicijn door de patiënt van te voren betalen. Sofia is wel erg dankbaar: *“Als Chesed er niet was geweest, was dit niet mogelijk geweest. Zij hebben nu het ziekenhuis, zo'n \$ 1000,--, betaald.”* De dokter, anesthesist enz. en de medicijnen moet ze wel zelf betalen. We gaven haar een pakket en een gift die we meegekregen hadden. Ze aanvaardde het dankbaar.

God heeft jullie gestuurd

Sofia vertelde honderd uit over de periode dat ze in het ziekenhuis lag, maar ook hoe ze langzaam vooruit ging, weer mocht gaan lopen, en eindelijk naar huis mocht. Ze vroeg zich wel af:

“Waarom is er zoveel lijden, waarom hebben wij als Joodse volk zoveel geleden?”

Sofia dacht

zelf een antwoord te hebben: *“Als er meer goede mensen dan kwade mensen zullen zijn, dan komt er vrede.”* Wim legde uit dat de Bijbel zegt, dat geen enkel mens goed is. *“Alleen God is goed. Wij geloven dat God Zijn Zoon, Jesjoea, Jezus, gezonden heeft, Die als enige ooit goed geleefd heeft, wonderen deed, mensen troostte. Zij hebben Hem in de kracht van Zijn leven gedood. Maar dat is nu juist de betaling voor onze zonden. Wij hebben vrede in ons hart door Hem. En wanneer deze Messias terug zal komen dan zal er vrede komen in Israël en over de hele wereld.”*

We lazen Jesaja 41: 8-15. Daar staat ook: *“Vrees niet, want Ik ben met u, zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u, met mijn heilrijke rechterhand.”* Daarna dankten we de Heer en baden om Zijn vrede. Sofia en ook Sveta luisterden geboeid: *“Jullie zijn door God gestuurd.”* “Ja” zei Sofia, *“dat het Gods liefde is die jullie gestuurd heeft, weet ik wel zeker. Heel mijn leven heb ik nog niet meegemaakt dat mensen zo naar mij omkeken.”*

Sveta voegde er aan toe bij het weggaan: *“Zulk geestelijk onderwijs hebben wij hier niet.”*

Jefim zestig jaar

Jefim Noedel zouden we ook bezoeken. Hij had ons in oktober al uitgenodigd om op zijn 60ste verjaardag te komen op 25 december. Nu konden we hem op de 29ste alsnog bezoeken en feliciteren. We gaven ook een doos met producten en cadeautjes.

Jefim was, zoals wij van hem gewend zijn, erg opgewekt.

Ondanks het feit dat hij nooit kan zitten, alleen

maar staan, lopen en liggen vanwege een ziekte aan de wervelkolom. Ze hadden hem niet vergeten zei hij, er waren vijf mensen geweest en wel dertig mensen hadden gebeld; vanuit Oekraïne, Israël en Amerika. Jefim heeft geen familie in Oekraïne. Al pratend over kennissen en familie in Israël schoot hem een verhaal te binnen.

Een Poolse Jood gered

Het was een lang en wonderlijk verhaal. Jefims vader kocht met zijn gouden horloge in Kazachstan, waarheen hij geëvacueerd was in de oorlog, een Poolse Jood (Polak) vrij uit de gevangenis. Stalin stopte namelijk alle Polen, die uit angst voor de Duitsers naar Rusland vluchtten, in de gevangenis, verdacht van spionage. Jefims vader waagde zelfs zijn leven door hem helemaal mee terug te nemen naar Oekraïne na de oorlog. Daar trouwde Polak en hij kreeg drie kinderen. In 1956 besloot hij naar Polen terug te

keren en vandaar uit emigreerde het

gezin een jaar later naar Israël. In Israël vond Polak twee

van zijn broers terug, die hadden het concentratiekamp Medanik overleefd.

De jongste van de twee broers, op zakenreis in Hongarije zocht telegrafisch contact met Jefims vader, om hem te bedanken voor zijn levensreddend werk: *“Jullie hebben mijn broer gered, waarmee kunnen we jullie helpen?”* Jefim vervolgde: *“Dat was echter nog in de tijd van*

het communisme en vader was bang voor de KGB. Hij zei: "Ik heb geen hulp nodig." Er ontstond wel een briefwisseling in het geheim, via andere mensen. Want Jefims vader werkte in een oorlogsfabriek en mocht daarom geen contacten met het buitenland hebben. Ja het was toen nog de tijd dat het communisme de mensen in de worggreep hield. Later is er nog een keer geld opgestuurd vanuit Israël. Hoe wonderlijk zijn Gods wegen.

We lazen een paar verzen uit Jesaja 62 en ook, n.a.v. bovenstaande verhaal, psalm 126. "De Heere heeft grote dingen bij ons gedaan, wij waren verheugd." Daarna namen we afscheid van elkaar.

Asja Barnak

Asja Barnak hadden we de vorige keer niet kunnen bezoeken. Deze vrouw van 70 jaar ligt al 11 jaar op bed door een slechte rugwervel en een breuk aan beide benen. We bezochten haar en gaven haar twee Cd's die we van de sponsors mee hadden

gekregen. Ze vond het heel leuk om bezoek te ontvangen. We lazen ook bij haar uit het woord van God.

Anatoli en Dora

Daarna hadden we nog één echtpaar waar we graag op bezoek wilden; Anatoli (Tolik) en Dora Vasiltsjoek. Zij zijn nog maar pas opgenomen in het sponsorplan. Zij vallen buiten de hulp die Chesed kan geven, omdat zij na de oorlog geboren zijn. Tolik en Dora hebben beide problemen met hun gezondheid. Dora kreeg in 1998 een herseninfarct en moest gedwongen stoppen met werken. Tolik is slachtoffer van de Tsjernobilramp. Zijn maag is aangetast en hij heeft ook verschillende infarcten gehad. Tolik en

Dora hebben geen kinderen.

We werden direct al omhelsd toen we bij dit lieve echtpaar binnenkwamen. Tolik was erg emotioneel. Net de dag ervoor was hij uit het ziekenhuis gekomen. Drie weken

had hij er gelegen. Nu al voor de vijfde keer. Tolik: "Het eten gaat niet, alleen eet en drink ik kleine beetjes vloeibaar voedsel." Toen we zeiden: "Dan heb je wel extra vitamines nodig," begon hij te huilen. Er is geen geld.

De klachten waren bij Tolik begonnen na de Tsjernobil ramp. Hij was toen juist bij familie daar in de buurt op hun moestuin aan het werk. De wind blies alle nucleaire stoffen naar het zuiden, ook in hun richting.

Dora vertelde hoe haar moeder als enige van de zeven kinderen de oorlog had overleefd, de rest werd vermoord. Toen Dora met Anatoli trouwde waren van beide kanten de ouders al gestorven. "We zijn in 1970 als wezen getrouwd."

Toen we Tolik vroegen naar zijn familie, maakte hij verschillende keren duidelijk met gebaren dat

ze overleden waren. Dora zei; "Hij kan het niet vertellen zonder te huilen, vandaar dat hij het met gebaren

doet." Uit hun verdere verhaal bleek dat het ziekenhuis veel geld had gekost. De operatie kostte 4000 Grivna en het ziekenhuisverblijf 2500 Grivna (bij elkaar zo'n €560,-) en... het had niets geholpen. Het was een bittere ervaring. Anatolik had een druppels nodig. Dora moest het zelf gaan kopen bij de apotheek. Het was erg duur. Ze gaf het aan de verpleegster met het verzoek de druppels te geven waar zij bij was. De verpleegster deed lelijk en zij liep met de medicijnen weg. "We weten niet eens zeker of hij het wel gekregen heeft en het waren hele dure medicijnen."

Over God onderwijzen

We vertelden hen over Stichting Roechama, over de opdracht van God aan ons om het Joodse volk te troosten, over het meeleven en meebidden van veel gelovigen in Holland. Tolik stond weer op en omhelsde ons.

We hadden dekens, linnengoed en een doos met voedsel voor hen bij ons. Ook een prachtige lange jas voor Dora. Het paste haar precies en het stond haar prachtig. Toen Wim naar het busje was om spullen te halen, zei Sveta tegen hen: "Deze mensen brengen niet alleen

materiële hulp, maar zij komen ons ook over God onderwijzen. Ja want, God moge het ons vergeven, wij weten niets over God. Maar zij zijn gestuurd om ons over God te onderwijzen.”

We baden nog met hen, ook voor gezondheid, speciaal voor Tolik, dat zijn maag mag herstellen. Er volgde een hartontroerend afscheid. Ze kwamen zelfs nog de ijzige kou in om ons uit te zwaaien. Dora had haar nieuwe jas al aan.

We keerden terug naar het Chesed gebouw. We

lostten de koffers met kleding en dekens en namen afscheid. We wilden graag nog een poosje in het licht naar Vinnitsa rijden.

Naar Vinnitsa

Onderweg naar Vinnitsa stuurde Koen een sms. Hij was opgehouden in Kiev door de sneeuw. De vliegtuigen konden niet landen en opstijgen. De Joodse oliem vlogen uiteindelijk

een dag later pas naar Israël. Ook meldde Koen dat we niet konden overnachten in zijn huis bij Ira, want er was geen elektriciteit en dus ook geen warmte. Allemaal dankzij de sneeuwstorm. Koen had een verblijfplaats voor ons bij de Baptistenkerk geregeld. De weg naar Vinnitsa was erg slecht. Hele stukken reden we over vast gereden sneeuw en ijsresten. Onderweg bedachten dat we nu mooi Sergei, die als weesjongen (31jr) in het Chesedgebouw woont, zouden kunnen uitnodigen om samen met ons een pizza te gaan eten. We vonden hem in het Chesed gebouw en hadden een fijne tijd samen.

Het doel van de reis

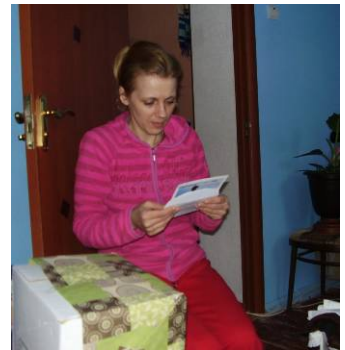
De volgende morgen, kwam Koen ons halen voor een ontbijt bij hem thuis. Hij was laat op de avond toch naar huis gekomen met de trein en het huis beschikte weer

over elektriciteit en warmte. We feliciteerden hen met de kleine Daniël en we bespraken de noden van verschillende andere adoptiefamilies. We waren blij met het extra geld dat we meegekregen hadden ter vrije besteding. We konden wat extra achterlaten. Samen met Koen bezochten we Eduard, de man met MS. Met hem lasen we Johannes 10 en baden voor en met hem. Toen kwamen we tot het doel van onze reis; Natasja bezoeken.

We werden zo warm ontvangen. Natasja had een week in het donker gezeten, ook omdat er geen elektriciteit was. Nu was het weer een dag aanwezig. Lera was drie dagen eerder vanuit Kiev, waar ze op de Joodse school zit, naar huis gekomen. Nog onwetend over de dood van haar vader. Het was ontroerend te zien welke mooie brieven en kaarten ze geschreven, gekleurd en versierd had, gericht aan haar vader en moeder.

Oleg zou zondag 3 januari jarig geweest zijn. Natasja vertelde dat Lera de eerste twee dagen veel gehuild had, maar dat ze, nu ze weet dat Oleg bij de Heer is en dat hij nu uit zijn lijden verlost is, ook getroost wordt.

God is er altijd

Natasja praatte aan een stuk door. Ze getuigde hoe groot Gods liefde is. Ze was zo vol van Hem. Hij zorgt zo voor haar en het gezin. Ze is ook erg getroost door het boek van Osborn: Tragedie, Trauma en Triomf. Ook toonde Natasja een DVD van David Wilkerson met onderwijs dat gegeven is op een conferentie in Kiev. Ze liet ons een stuk van de DVD meebeleven. We zagen een prachtige presentatie over God, 'een gesprek met God' genoemd.

“God heeft laten zien, dat Hij er altijd is en ik heb alles uit handen gegeven.”

Verder deed ze ook verslag hoe de laatste weken van Oleg waren. Maar ook hoe de laatste uren zijn geweest. Dat hij moest gaan staan om te kunnen ademen. En hoe de laatste momenten geweest zijn. Hoe ze geroepen had aan Oleg, toen hij niet meer bewoog en niet kon geloven dat hij dood was.

Toen vertelde Natasja hoe Oleg tot God gekomen was, zich bekeerd had. Dat hij zich alles herinnerde van zijn jeugd af en dat hij alles met eigen woorden tegen God gezegd heeft en God om vergeving heeft gevraagd. Dat Oleg ook iedereen die kwam of belde vergeving vroeg. En soms wisten ze niet waarvoor; *“Je hebt toch niets gedaan!”*

“Ja,” zei Oleg dan, *“ik heb een keer op je gescholden.”*

Natasja ging verder: *“Ik hilde niet waar Oleg bij was, ik zou hem er niet mee helpen. En ik geloofde in genezing. Nu begrijp ik dat alles wat God doet liefde is, ook als wij het niet begrijpen. God heeft het zo besloten. Door de gebeden heeft Oleg veel langer geleefd dan eigenlijk mogelijk was. Hij kreeg de tijd om zich te bekeren.”*

Keer terug naar God

Natasja vertelde ook hoe het vers uit Jesaja 41 dat Ria had voorgelezen haar ook zo vertroost had, omdat dat een woord was dat de Heere haar ook al eerder had gegeven.

Twee uur luisterden we naar Natasja. Het blijkt dat de Heere haar al gebruikt om anderen te waarschuwen. Nog veel verhalen vertelde ze, ook voorbeelden van

mensen die God niet meer nodig hebben of die trots werden. Vrienden van Natasja hebben God de rug toegekeerd voor ‘business’. Ze kregen pas een ernstig ongeluk waar hun dure nieuwe auto Total loss van raakte. Natasja merkte dat ze meer bezig waren met de auto, dan met het wonder dat God hen gespaard had. *“Keer toch terug tot God”* had ze gezegd tegen hen.

Cadeaus

Het was hoog tijd geworden om alle pakketjes, cadeaus, kleding en kaarten met geld en drie boeken enz. te overhandigen. Andrei hielp ijverig om de spullen vanuit de bus aan te dragen naar de eerste verdieping. Lera was ook zo blij met alle cadeautjes die ze kreeg ook van kinderen vanuit de gemeente.

We hadden zo'n geweldige tijd samen. Maar we moesten na drie uur afscheid nemen. We wilden nog graag voor het donker al een stuk terugrijden naar Chmelnitsky. We baden voor Natasja, Andrei en Lera. En dankten God dat Oleg bij Hem mag zijn en dat we mogen weten dat straks in de opstanding hij een nieuw lichaam zal ontvangen. God zij alle dank en eer.

De Heer alle dank

We hadden veel om over na te denken op de weg terug naar huis. Het ging heel voorspoedig, de grens kostte maar een half uur. En al sneeuwde het de hele weg door Polen en Duitsland, omdat

het oudejaarsavond en -nacht was, was er niemand op de weg. We konden geen plaats om te overnachten vinden langs de autobaan, dus reden we, om de beurt op de achterbank slapend, aan een stuk door naar huis.

Zevenentwintig uur na ons vertrek uit Oekraïne kwamen we Nieuwjaarsmorgen om

negen uur thuis.

Jullie allemaal heel erg bedankt voor jullie gebeden, mee leven, giften enz. Natasja bedankt jullie allemaal d.m.v. een bedankbrief. De Heer deed alles wel gelukken. Daarom nogmaals: aan Hem alle eer en dank.